

[Petra Petersen.]

sagde: jeg vil ikke ned til de børneværns-kællinger! Sådan opfattede hun os, som jo var sat til at hjælpe hende og hendes barn. Som det ærede medlem fru Edel Saunte har sagt det, er et godt forhold meget, meget værdifuldt, og derfor tror jeg, man skal være varsom med at forlade den ordening, man nu har haft i 3 år, for det vil af mange menneker blive betragtet som et tilbageskridt. Mange vil spørge: hvad er det nu for numre, de er ved at lave? Når den ordinære ret kan bruges som ankeinstans på andre områder, hvorfor så ikke når det gælder børnene?

Jeg skal ikke tillægge mindretallet i administrationsudvalget uædle motiver, men jeg finder, at deres motivering er noget svag. Børneværnsmedlemmerne er ikke fejlfri, og da jeg altså er medlem af et børneværn, gælder dette også mig selv. Vi kan også tage fejl, vi kan også bedømme forkert, og det samme må gælde landsnævnet. Skulle en kendelse gå os imod, ville det kun være godt, om sagen havde været for en domstol, der er opbygget, som landets lov byder. Er vi så sarte, at vi ikke ønsker at lade en dom gå os imod, eller tror vi, at vi er fejlfri, kan vi ikke have sæde i et børneværn eller en højere instans inden for børneforsorgen. Det er derfor kommunisternes mening, at vi for at opbygge befolkningens tillid til børneværnene og til dens overinstanser bør lade ankesager gå til den ordinære domstol. Vil man endelig have en særdomstol, må det konsekvente være at oprette en børne- og ungdomsdomstol, som skal behandle alle kriminelle ungdomssager. En sådan domstol har der tit været ytret ønske om, og jeg tror, den ville blive meget værdifuld for børneforsorgen; jeg vil endda gå så vidt som at sige, at jeg ville ønske, man kunne hæve den kriminelle lavalder, så vi kunne redde en del unge fra ungdomsfængsel eller andre fængsler. Til oprettelse af en sådan ungdomsdomstol er vi kommunister rede til at medvirke.

Ministerens forslag angående økonomien betyder jo et fremskridt. Børneforsorgens folk lider i høj grad under de mange gamle og dårlige bygninger, børneforsorgen har. Det er en kendt sag, at socialministeriet i 1954-55 administrativt nedsatte tilskuddet til bygningernes vedligeholdelse fra 2 pct. til 1½ pct. af bygningernes brand-

forsikringssum; jeg tror, det var i høj grad til skade for arbejdet.

Ved de danske børnesagsarbejderes marts-kursus i 1957 holdt rigsadvokat Olafsson et foredrag om anklagemyndighed og ungdomskriminalitet og sluttede med at sige, at han syntes, det var på høje tid, man fik forsorgens hjem udbygget, så de i hvert fald kom på højde med fængselsvæsenets anstalter. En sådan udtalelse giver jo én en lille smule at tænke over. Jeg vil gerne sige til ministeren, at det er udmærket med sparebestræbelser; vist skal vi spare på de offentlige midler, men det må ikke gå ud over de børn, som vi har været med til at fjerne fra deres hjem, og som vi skal give et nyt hjem. Desuden er det dårlig økonomi at lade bygninger forfalde.

Jeg beklager, at administrationsudvalget ikke blev færdig med sit arbejde; vi skal altså vente på anden del af udvalgets betænkning. Det har været mit store håb, at kommissionen ville komme ind på det efter min mening så værdifulde efterværnsarbejde for de unge, ikke alene de unge, der udskrives fra opdragelseshjemmene, men også de unge, der er opdraget på sinkehjem, og som mange gange faktisk står ganske alene i verden, efter at de er udgået fra et sådant hjem; de har ofte kun hjemmet og forstan-derparret at holde sig til.

Jeg vil gerne nævne den udmærkede hjælp, vi på Fyn har haft af vor børneværns-konsulent. Jeg ville ønske, at det kunne lykkes at få ordningen med børneværns-konsulenter gennemført overalt i amterne. Vi har haft de allerfineste resultater af det udmærkede arbejde, som vor børneværns-konsulent har gjort; ikke mindst har resultatet været af stor betydning i de små landkommuner, hvor børneværnet meget ofte er uerfarent og tit ikke har embedsmænd eller andre til at hjælpe sig.

Der er mange ting i dette lovforslag, vi glæder os over. Men jeg synes ligesom det ærede medlem fru Edel Saunte, at der er en del ting i forsorgsloven, som trænger til at blive revideret, og jeg vil gerne henlede ministerens opmærksomhed herpå. Jeg har gennemgået loven meget grundigt, har læst betænkningen og lovforslaget, og jeg finder så mange modstridende ting deri. Også jeg har hæftet mig ved den gældende lovs § 110; jeg kan ikke indse, at den har nogen som